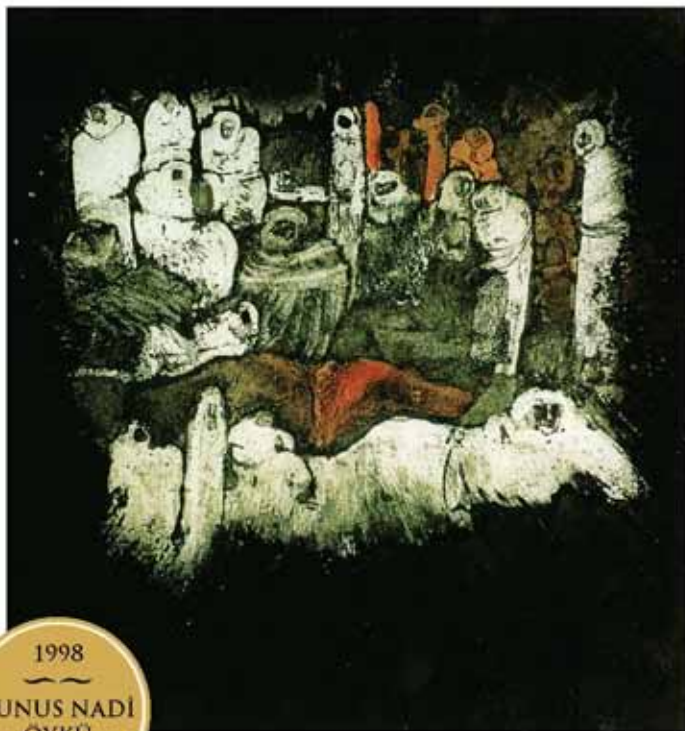

OSMAN ŞAHİN

MAHŞER

ÖYKÜ

1998

YUNUS NADİ
ÖYKÜ
ÖDÜLÜ

❤
CAN

3.
BASKI

OSMAN ŞAHİN
MAHŞER

Can Yayınları 917

© 1998, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1998

3. basım: Ocak 2012

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Mehmet Güler

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-510-794-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

OSMAN ŞAHİN
MAHŞER

1998 YUNUS NADI ÖYKÜ ÖDÜLÜ

ÖYKÜ

Osman Şahin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ölüm Oyunları, 2002

Geniş Bir Nehrin Akışı: Yaşar Kemal, 2004

Kırmızı Yel - Acenta Mirza, 2006

Sonuncu İz, 2007

Ağız İçinde Dil Gibi - Acı Duman, 2007

Selam Ateşleri - Ay Bazen Mavidir, 2009

Kolları Bağlı Doğan, 2010

Darağacı Avı, 2010

OSMAN ŞAHİN, 1940'ta Mersin'in Toroslar ilçesine bağlı Arslanköy'de doğdu. Diyarbakır Dicle Köy Enstitüsü ile Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Beden Eğitimi Bölümü'nü bitirdi. Urfa, Malatya, İzmit, İstanbul liselerinde öğretmenlik yaptı. 12 Eylül Darbesi'nden sonra sürgün edilerek emekli olmak zorunda kaldı. Bir roman eleştirisi yüzünden 18 ay hapis yattı. *Kırmızı Yel* ile 1971 TRT Büyük Ödülü'nü, *Ağız İçinde Dil Gibi* ile 1980 Nevzat Üstün Öykü Ödülü'nü, *Selam Ateşleri* ile 1992 Ömer Seyfettin Öykü Ödülü ve 1994 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Maşşer* ile 1998, *Ölüm Oyunları* ile 2003 Yunus Nadi Öykü ödülleri aldı. 1997 Ankara Film Festivali'nde Aziz Nesin Emek Onur Ödülü, 1999 Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde Yaşam Boyu Onur Ödülü, aynı yıl Troya Folklor Araştırmaları Derneği Yılın Edebiyat Ödülü, 2007 Mersin Kraliçe Aba Ödülü, 11. Ankara Öykü Günleri Onur Ödülü, 2008 Söke Kültür Sanat Festivali Onur Ödülü, aynı yıl Mersin'de İz Bırakanlar Onur Ödülü ve Mersin Kenti Edebiyat Ödülü ile onurlandırıldı. Aynı zamanda 2009 yılında 8. İzmir Öykü Günleri Onur Konuğu oldu. *Kırmızı Yel*, 1984'te İsveç'te, pek çok öyküsü Polonya, Macaristan, Almanya, Fransa, Hollanda ve Slovenya'da yayımlandı. 13 seçme öyküsü, *Tales from The Taurus* adıyla İngilizce ve Çince, üç öyküsü Güney Kore dilinde yayımlandı. Bugüne dek 23 öyküsü filme alındı. Filmler, yurtiçi ve yurtdışı film şenliklerinde Türk sinemasına 30'dan fazla ödül kazandırdı.

www.osmansahin.com

info@osmansahin.com

İçindekiler

GÖLGEMİN GÖLGESİ.....	11
DİŞLER	29
MAHŞER.....	53
Issızlıkta İki Kişi.....	55
Gecenin Sahipleri	67
Kalo'nun Atı ile Ölü Ananın Oğlu Süldür.....	84
Kara Torba	98
Hoyran.....	115
Altın Dişli Keçiler	126
Topal Kosak	141
Güneşin Sarı Eli.....	155

GÖLGEMİN GÖLGESİ

Çiçekler bütün güçleriyle açmış, güneşin tadını haykırıyorlar. Çıldırıncı kokuları anılarımı uyarıyor. Beni bu denli baştan çıkaran hoş kokular, ufacık arılara neler yapmaz? Çiçek sofrasına dalmış arılar, tatlı bir esriklikle iniyorlar.

Pür uçlarında incileşen çiy damlaları, sabah güneşinde kıvılcımlanıyor. Kozalakların ağırlaştırdığı sedir dalları beni tanıyor gibi. Dal aralarından sızan benekli ışıklar düşüyor önüme. Rüzgâra saçını taratan orman uğulduyor. Hışırtılar, pür ilmeklerine takılarak koşan rüzgârın sesi.

İçine daldığım orman ağır ağır deviniyor. Yürüdükçe orman sevgisi kabarıyor içimde. Her yan çiçek, reçine, çürümüş ot, yaprak kokuyor. Ne yönüm belli, ne yolum. Hiçbir şey gözle görüldüğüyle kalmıyor; çalı, taş her an dile gelebilir. Bu yüzden zordur yüreğini anlamak ormanın. Bir ağaç, bir taş görürsün, sonra da ağaçtır, taştır dersin, geçer gidersin. Oysa o ağaçla, o taş, hiç eskimeyen bir öykünün adı olabilir.

Yıllardır ayrı kaldığım “Yurtyeri” mi görmek için, sabahdan beri yoldayım. Çocukluk köklerime bir an önce kavuşabilmemin coşkusu sinmiş adımlarıma. Attığım her adım, bir sonraki adımlarımın habercisi sanki. Ağaç diplerine dökülmüş pür örgüsü, ayaklarımın altında çığırıldı-

yor. Çocukluğumun birazı da o çıtırtıların içinde.

Beni, kendimi gördüğüm gibi gören dağlar karşımda. Ne yandan bakarsam bakayım bırakmıyorlar yakamı. Yumuşak, taze yaz sabahının parlaklığı ile dolmuş her yan. Öğlenin sıcak geçeceğini haber veren sessiz, yüksek sis bulutları uçuyor üstümden. Görünen, görünmeyen nesnelere algılarımı besleyerek küçücük anıştırmalar serpiyor içime. Rüzgâr seli, ormanın ince telli pürlerinde akıyor; anılarım titreştiriyor sanki onları. Gözlerim, koyaklar, pırıltılı sular, lekesiz serpme bulutlarla konuşuyor durmadan.

Sağımdan solumdan toprak rengi boz çekirgeler uçuyor, elime, ayağıma çarparak otların arasına düşüyorlar. Çiftleşen kelebekte doğanın utanma bilmez bir masumluluğu var gibi. Gözle görülen bir canlılar fırtınası yöremde. Yukarıda ise, geniş halkalar halinde kartallar dönüyor; güneş kokan göğün mavi karnında lekeli gölgelerden farksızlar.

Gözlerimin dağlarla alışverişi sürüyor. Bakışlarım, morumsu dağların buğusuna batıp çıkıyor. Küçücük bir sis yumağı, bir sis dili, ora yamaçlarının selamı gibi bana.

Sessizlik önümde uçsuz bucaksız; evrenin havası boşalmış sanki. Tek ses, yürüdükçe hızlanan soluğumun sesi.

Adımlarım yürümeye yargılı. “Yurtyeri”me yaklaştıkça renklerimiz açılıyor, içim arınıyor. Çocukluk şafaklarım oralarda gizli. Korkularım bile oralar denli eskidir bende. Çocukluk korkularına tek tek selam vererek yürüyorum yoluma.

Yayvan dallı otların arasına ağını genişçe kurmuş duran örümcek önümde. Ağına dokunan nesnenin rüzgâr mı, böcek mi, insan mı olduğunu sezen bilgece duruşuyla bakıyor bana. Tırtıl, bir uzayıp bir kısalan yürüyüşüyle ağına doğru yaklaşıyor örümceğin; ayırdında değil tehlikenin henüz. Ayırdına vardığı anda da, iş işten geçmiş olu-

yor; avını, taş gibi hareketsiz duruşuna borçlu olan örümcek, tırtılı şimşek hızıyla kaparak deliğine çekiveriyor.

Saatlerdir yürümeme karşın, beni sürekli kendinden uzak tutmasını bilen Bolkarlar, başından hiç eksik olmayan kar eskileriyle, düşsel bir uzaklığın büyüsunü taşıyor içime. Dorukların üstünde mavi soluklu gökyüzü, attığım her adımda, sessiz bir şölene çağırıyor beni. İpince buğuların tıttığı huşu dolu koyaklar, duygularımı demliyor. Ora uzaklıklarının uçuk maviliği, kanımda gizli duran göçebe ruhumu kamçılıyor. Yürüdükçe bir çocukluk gücü kazanmaya başlıyor adımlarım. Duygularım bayraklaşıyor. Benden önceki yaşamların gizli gölgeleri düşüyor önüme. Sallanan otlar, çiçekler, canımın oynaklığı olmuşlar sanki. Otların bana degen yapraklarının aslında kendi yaşamım olduğunu, onların da bana otça dilleriyle seslendiklerini duyumsar gibiyim.

Birbirine benzeyen tepelerin arasında yolumu şaşırır gibi olunca, bakınmaya başlıyorum çevreme. Derken önüm sıra yürüyüp giden gölgemin içinden, ağır ağır sızarak bir çocuk gölgesi çıkıyor ortaya. Yüzünün yarısı henüz oluşmamış, belirsiz bir çocuk gölgesi bu. Baktıkça yüzü tamamlanmaya başlıyor gölge çocuğun. Uçuksu yüzü, topraksı, yanıktı. Yumuk gözleri yeşildi. Yalınayak, başı çıplaktı. Sarı kirpikli, yedi-sekiz yaşlarındaki bu göçebe çocuğun alınına, yoksulluk acısının kırışığı çizilmişti. Yine de sıcacık bir iç taşıdığı belliydi. Gözleri meraklıydı, soru doluydu. Dostça bakmasını biliyordu. Yüzünde, bakışında, gülüşünde eskilerden kalma bir tanışıklık var gibiydi. Çıplak ayakları ile taze otların üstünde lekelizler bırakıp önüm sıra yolu yürüyerek gösterdi bana. Körpe, çıplak ayak izleri, çocuktaki gizi bana iyice haber vermeye başladı. Çocukken, tümümüz yalınayak olduğumuzdan, birbirimizi ayak izlerimizden tanırdık; bu da, zamanla iz sürme, iz tanıma merakı uyandırırdu bizlerde.

Yediği yelmik otundan ağzının kenarları ile dilinin üstü yemyeşildi. Yadırgamış gibi bir yüzüme, bir de geniş tabanlı, güçlü dağ ayakkabılarıma bakıyordu. Bu gölge çocuk belleğim miydi, yoksa yarım yüzyıl önce burarlarda bırakıp gittiğim çocukluğum muydu benim? Evet, ta kendisiydi; onun zamanına ve mekânına geldiğim için, bana görünme gereğini duymuştu çocukluğum. Bu ufak, yeniyetme çocuk, yıllar önceki kabuğumdu benim, kılıfımdı. Onun içinden çıkmaydım ben. Sağ yanağındaki küçücük siyah et beni, çocuksu saf gülüşü, çimen yeşili gözleri, utangaç göçebe çocuksu haliyle bendim ben olmasına...

Ne ki, çocukluğumla buluşmam fazla uzun sürmedi. Yıllar önce unuttuğum yolu bana gösterdikten sonra, yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı. Gölgesi, iri gölgegin içine çekilerek eridi. Gölge çocuk kayboldu. Gölge çift iken, tek gölgeye dönüştü. Ve eski çocukluğumun yalınayak izleriyle buluşan adımlarımla devam ettim yoluma.

Orman gerilerde kaldı. Dört yanım ıpsız bozkır şimdi. Renkler kurumuş, kerpiç gibi sert, en ufak yeşertiye, donağa kısır, yaban bir toprağın üstündeyim. Ne ağacı biliyor, ne çalılı bozkır. Her yan çırılçplak olmasına karşın, yine de bir yerlerde canlıların kıpırdandığını sezinler gibiyim.

Sis çökünce toprak nemlenir, kaya yosunlarının özgülüğü başlar. Göze batmayan küçücük dünyalar dönmeye başlar orada; sülükler, kurtçuklar, karıncalar.. Güz gelince geçen yazın lekelerini taşıyan yapraklar düşer yere. Otlar kurur. Dağlar dondurucu karın altında tozar, çırpınır, üşür, çığlık çığığa ses verir. Sonra bahar gelir, koyaklar buğulanır. Dal uçları sulanır. Yaşamın titreşimi, ağacın yüreğinin patlak veren tomurcuklarda çarpmaya başlamasıdır bu. Sonra bu çarpış, yaprağa, çiçeğe dönü-

şür. Böylece yerine yenileri gelmiş olur. İnsanlar göçer, yerine yeniler gelir. Sahipleri gider, sahipleri gelir. Her şey el değiştirir böylece. Sesi soluğu kesilen dere içleri sudan boğulur. Yosun tutar yatağı.

Yaz gelince, kuraklık çöker. Dereler sesini unuttur. Yosunlar kurur. Kuşlar, kuruyan yosunların üstüne yuva yaparlar. Sonra sarı gagalı yavrular, kocaman ağızlarını açarak damarlarında su izleri taşıyan yosun kurularının üstünde çılgık çılgıla öterler.

Kendi kendime bunları düşünür, yürürken, birden bir ses çaldı kulağıma:

“Bulutlara bak, bulutlara!..”

Küflenmiş, yaşlı bir sesti bu. Çok yakınımdan geldiği halde, çevremde kimse yoktu. Yüzü olmayan bir sesti. Belki de, hiç konuşmamıştı da, ıssızlıkta bana öyle gelmişti.

Yürümemi sürdürürken, aynı ses bir başka yönden geldi:

“Gözünü buluttan ayırma!..”

Döne döne çevreme bakınmama karşın, kimseyi göremedim yine. Acaba birileri gördü de, benimle eğleniyor mu, diye kendi kendime kuşklar yaşarken, şaşırtıcı bir şey oldu; öyle uzaktan kendini belli ederek yaklaşan biri gibi değil de, birdenbire önümde bitiveren bir karaltıyla karşılaşverdim. Çok yaşlı, gölge bir insan karaltısıydı bu.

Önümde bitiveren bu ermiş kılıklı adam da kimdi? Yalnızlığın sürgününe uğramış Yörük dervişlerinden biri mi? Hem bu denli yaşlı, düşkün haliyle ıssızlarda ne arıyor, neden bulutlara bakmamı istiyordu?

Sabahtan beri süren yolculuğumda bir tek insanla karşılaşmadığım için, bu rastlaşmaya sevinerek yanı sıra yürümeye başladım adamın. Ne ki, varlığımdan habersiz görünüyordu adam. Kendine özgü bir ölümün birazını yaşıyormuş gibi sarsıla sarsıla yürüyor, hiç konuşmuyor-

du. Yaşını, ne zamandan beri yaşadığını bilmem de olanaksızdı. Ama herkesten fazla yaşadığı belliydi. Ateşli bir hastalığa yakalanmış da, bedeninin suyu çekilmiş gibi iki büklümdü belki. Omuzlarından sarkan seyrek, uzun, kır saçları, başıyla omuzlarının arasında bir yığına dönüşmüştü. Kafası küçücük olmasına karşın, kulakları büyüktü; düşünmenin yerini kulakları almış gibi.

Dayanamadım, geçtim önüne ihtiyarın.

“Dede, kimsin sen?”

Yalnızca düşünce olarak, içimden geçirdiğim bu sorumu anlamış gibi bir belirti geçti yüzünden ihtiyarın:

“Kim olacak, bir Allahın kuluyum?”

Yerden aldığı bir avuç tozu savurdu havaya. Sonra da, savurduğu tozun uçuşuna göre rüzgârın yönünü öğrenmeye çalıştı.

Şaşkınlığım giderek artıyordu. Dikkatini daha fazla çekebilmek, karşılıklı bir-iki laf edebilmek için, yanı sıra yürümemi sürdürdüm. Yakından bakmama karşın, yara gibi kıpkırmızı olmuş gözlerinin içinde, bir türlü ulaşamadığım bir derinlik vardı.

Kimdi bu adam? Dün ile bugünün arasında sıkışmış kalmış bir yaşamın gölgesi mi?

Derken, adam aranmaya başladı yine. Sağına soluna, en çok da, güneşle dolu gökyüzüne bakındı.

“Bugünün bulutu boş değil,” dedi, ne demekse! Ki-me seslendiği de belirsizdi. Gözünün önünü bile yeterince göremeyen bu adamın gökyüzü ile ne ilişkisi olabilirdi?

Güneşle, rüzgâr yanığı yüzünün oylumunda derin çizgiler vardı. Giyitleri öylesine eskimişti ki, çocukluğumda, ölmesi yakın, yaşlı kişiler, gömü yaşamına bir an önce kavuşabilmek için, bilerek düşünerek sırtlarındaki giyitleri günlerce çıkarmaz, üstlerinde eskitir, çürütürlerdi. O kişilerden biri miydi yoksa bu adam?

Birden öğüt vermeye başladı bana:

“Gözünü buluttan sakın ayırma! Aklını bulutların üstünde toplayabilirsen, şimşekte yanan bulutların kokusunu duyabilirsin; bulutların içinde akan ırmakların sesini işitebilirsin.”

Bu kez düşünce olarak değil de, sesli olarak sordum ona:

“Dede kimsin sen? Durmadan ne diye bulutlardan söz ediyorsun? Bulutlarla işin ne senin?”

“İşim ne mi? Herkesin işi var bulutlarla oğul. Rahmet buluttan gelir, unuttun mu?” dedikten sonra yürüdü gitti.

Dikkat ettim, çakıltaşlarının üstüne bastığı halde, taşlar kıpırdamıyor, yakıcı güneşte gölgesi yere düşmüyor, tozlu yolda ayakları, ufacık olsun iz bırakmıyordu. Gölgesiz bir gölgeden farksızdı adam. Yürümüyordu da, gölge min yanı başında sessizce uçuyordu sanki.

Araştırmacı gözlerle onu tanımaya, yüzünde, eski gençliğine dair izler aramaya başlayınca, anımsayabildim kimliğini adamın; obamızın yağmurcusu, bulut bakıcısı, ünlü Sürek Fakı Amca'ydı bu. Bir doğa bilgesi idi o. Yörükler bir yerden bir yere göçecekleri zaman, yolları üstündeki dağlarda havanın nasıl geçeceğini gelir ona sorarlardı. Sürek Fakı'nın dedikleri kesin doğru çıkardı. Ormanı, dağları dinler, çakan şimşegin kokusunu, bulutun nemini bilirdi. Her sabah erkenden kalkarak koyaklara çöken sisle konuşur, bazen de, ağaç üstlerinde saatlerce kuşları gözler, onların ötüşlerindeki gizi çözmeye çalışırdı. Uçan kuşun gizini, bulutların genci ile yaşısını bilir, yaprağın dilinden anlardı. Bir gökyüzü falcısıydı o. Çok da iyi iz sürerdi; geçip giden sürülerle, kervanların izlerine bakarak onların hangi obaya ait olduklarını, geçtikleri zamanı bile bilirdi.

“Nereden gelir, nere gidersin?” diye sordu bana.

“Kentten gelir, ‘Yurtyeri’ m Yukarı Bolkar’a giderim.”

“Aferin. Dağlardan uzak durma! Alıştır kendini dağ düşüncesine. Gözünü de gökyüzünden ayırma sakın! ‘Yurtyeri’ ne varınca dağların en yükseğine çık ve avazın çıktığı kadar bağır, türkü çığır. Korkma; yükseklikten zarar gelmez insana.”

O arada bulutlardan yeni bir işaret, yeni bir koku almış gibi sağına soluna bakındı yine.

“Yağmurun gerçeği vaktinde gelir,” dedi. Sonra da dağların çağrısına uymuş gibi, olası bir sağanaktan kaçarmış gibi yürüdü gitti. Dümdüz yolun ortasında birdenbire kayboluverdi. Bir insan, buharlaşırçasına nasıl birden yok olabilirdi?

Yukarıda, ta en yukarıda, kayalık bir dağın üstünde, tülümsü bulut bulaşıkları belirmeye başladı ilkin. Gidererek büyüdü bulut; renk renk, görkemli, kıvrak biçimler ile kaynaşarak dağı altına alıp bunalttı iyice. Derken, kaynağı belirsiz ışıkların ardından bir parlayıp bir sönen, derin, sarsıcı gök kazanları gümbürdemeye başladı. Kırk beş, elli adım yürümeden de, akıl almaz bir rüzgârın bas-kınına uğradım. O denli üşütücü, güçlü bir rüzgârdı ki, bir an yüzümün çarpıldığını hissettim. Gözlerim küçüldü, yanaklarım üşüdü. Bir kuytuluga sığınmasam, kalkan toz bulutunun içinde kaybolabilirdim.

Gökyüzü karardı. Bir ses kasırgasının ardından diklemesine, kalın çubuklu bir yağmur perdesi boşandı ki, akıl almaz; yağmur değil de, sağılan bulutların yeryüzüne iplik iplik eğirilmesi, bir damlalar topunun patlamasıydı bu sanki.

Az sonra, hiç dinmeyecek sandığımı gök dindi. Yağmur sustu. Güneş açtı; yağmur değilmiş de, bulutların gördüğü bir yağmur düşü imiş gibi.

Sığındığım kuytuluktan çıkarak ıslak toprakların üstünde yürüdüm. Dağ postallarımın tabanına yapışan ha-

fif bir çamur şapırtısı. Kaya üstlerinin küçücük çukurlarına yağmur suları dolmuştu, güneşte parlıyordu, gümüş paralar örneği.

“Yurtyeri”me vardığım zaman, günün ayarını ölçen güneş tam üstümdeydi. Yorgunluktan serseme dönme-me karşın, dağ havasını ciğerlerime, dağların görkemini gözlerime, kuş cıvıltılarını kulaklarıma çekmeye başladım. Büyülü yurdum, mavi göğün altında, öncesiz bir zamandan beri yerinde duruyordu. Her türlü renk, biçim, koku ve pırıltısıyla duyarlılığımı kuşatıyordu. Geçmişim, şimdiki, geleceğim birbirine karışmıştı. Yarım yüzyıllık ayrılığım benim için çok önemliydi; ama dağlar, güneş ve gökyüzü için bu ayrılık neydi ki? Güneş yabancıymış gibi, çocukluğumun güneşiydi. Rüzgâr da öyleydi, aynı dili konuşuyordu.

Ah, yaşamımın ilk kaynağı, parlayan bahar otlarına doyasıya baktığım, yelelerine tutunarak bindiğim çıplak atlar; geceleri yıldızlarına bakarak uyuduğum kök yurdum; bana en ufak gereksinim duymadan işte önümde duruyordu.

Kavuşmamın neşeli, üzünçlü basıncı güçlü bir nabız gibi vurmaya başladı şakaklarıma. Salt göze, yüreğe kesmiş olan bedenim titriyordu. Gözlerim cennetimi içime taşıyordu. Dilimin ucuna geliveren sözcükler, ağızımdan dışarı çıkamayacak denli sessizliğime saygılıydılar. Duygularım kaynama noktasındaydı.

Anılarımın baskını yüzünden ne yöne bakacağımı bilemiyorum. Görmek istediklerim kadar, görünmeyen gölgelerin ağırlığı da düşüyor önüme. Düş gücümün yoluyla, kimliklerini asla öğrenemediğim, yüzlerini görmediğim, eski insan yüzleriyle bir yakınlık kurduğumu duyumsuyorum. Beynimle düş gücümün dokusu, takvimleri, saatleri aşarak yıllar öncesinin gizemine gidip gel-

meye, karanlıkta göremediğim halde el yordamıyla nesnelere dokunmuşum gibi, eski kimliklerin üstünde dolaşmaya başlıyor. Kanım tatlı şifalar alıyor. Sıcakta, keskin kekik, yavşan kokusu başımı ağrıtıyor. Uyuyan çocukluk türkülerim dile gelirken, gökyüzü yeniden renk dökmeye başlıyor üstüme.

O zamanlar taze bir sürgünden farksızdı yüreğim. Bacaklarımın ulaşabileceği yere kadardı düşüncelerim; bacaksız düşüncelerim... Elim, ayağım, giysilerim şimdiki gibi sabun kokmazdı; küllü su ile yıkanırđık. Sevda kurallarını da bilmezđik pek. Okuma yazma konusunda da el değmemiş bakireydik. Güneş battıktan sonra, ortaya çıkan Çobanyıldızı'nı, biz, Güneş'in giderken, ardından unuttuğu çocuğu sanırdık da, Çobanyıldızı'nın haline acırdık.

Rüzgâr en çok oralarda yoğunlaşır, en çok orada uğuldardı. Kışın kar tozlarını, yazın "Yurtyeri"ndeki eskimiş yaşamları, bulut ve göç eskilerini toplar götürürdü, gökyüzü selleri gibi.

Geleceğimi önceden haber almışlar, biliyorlarmış gibi, "Yurtyeri"min sesleri boşanmaya başladı birden. Obamın insanları ayağa kalkmış, karşılamaya çıkmışlar beni. Coşku ile gülüşüyor, konuşuyorlar. Uzaktan, yakından sesleri geliyor. Çocuk bağırtıları, köpek havlamalarına karışıyor. İlerideki dikenlikte yayılan boz develer böğürüyor. Kabarmış tüyelerinin arasında sarı pirinçten dökme çanlar ışıyarak ötüyor. Herkes geçmiş günlerin anılarını kulağıma fısıldarmış gibi. Ben de, obamda ne kadar insan varsa, tümünü birden kucaklamak, ellerini sıkmak istiyorum.

Ama sesler kesiliveriyor birden. Görüntüler silinmeye başlıyor. Yanımda, yöremde ne karşılayan birileri var, ne oynayan çocuklar, ne de yayılan boz develer...

Küme küme kıl çadırlar kurulurdu vaktiyle burada;

*Osman Şahin
edebiyatımızın sözlü
geleneğini, köy gerçekliğini,
yakın dönemin siyasi
acılarını öykülerine taşıyor.*

Osman Şahin, bugüne değin yazdığı öykülerin fonunu kırsal kesimle oluşturdu. Ama fon ne olursa olsun, onu ilgilendiren insanın kendisiydi. Öç duygusu, şiddet, ölüm, korku, aşk, tutku, cinsellik, kadın-erkek, birey-toplum karşıtlığı ve insanın kendi iç çelişkileri gibi temel duygular hep ilgisini çekti. Öykülerinde, bazen hiç beklenmeyen bir anda, yaşamın çaprazına düşmüş, sıkışmış bir insanın, insanla ve çevreyle olan ilişkilerinin de değişebileceğini anlattı. Çünkü insan köyde, kentte, çölde, dağ başında, her yerde, aynı insandır; değişmez.

Bu kitapta on öykü yer alıyor. "Gölgemin Gölgesi"nde, bitmiş tükenmiş bir yaşamın kaynağına yapılan yolculuğu, "Dişler"de, masalımsı, erotik bir aşk öyküsünü okuyacaksınız. Bugüne değin yazdığı en uzun öykü olan ve kendi içinde birbirine bağlı dehliz öykülerden oluşan; gerçekle düşün, düşünle karabasanın sınırlarını iyice ortadan kaldıran *Mahşer*'de ise okur, çağdaş bir "Şehrazat"la buluşmakta ve farklı bir bakış açısı geliştirmektedir. Coşku ve şiir dolu yoğun bir anlatım, zengin bir görsellik... Okur, "Kalo'nun Atı" ile "Ölü Ananın Oğlu"nu, "Kara Torba"yı, "Altın Dışlı Keçiler"i ve "Huma Kadın"ı kolay kolay unutamayacak...

Kapak resmi: MEHMET GÜLER

ISBN 978-975-510-794-3

9 789755 107943